

Az a régi lány

finep ●
selection

TRACEY GARVIS GRAVES

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

TRACEY GARVIS GRAVES

Az a régi lány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Bárkinék, aki érezte már magát kívülállónak.
És Lauren Patricia Gravesnek, életem fényének.*

1.

.....
Annika

CHICAGO

2001. AUGUSZTUS

AZ ÖSSZES LÉTEZŐ HELY KÖZÜL pont a Dominick'sban futok vele össze. Épp a fagyasztószekrényben matatok, az epret keresem, amit a reggeli turmixomba szoktam tenni, amikor valahol tőlem jobbra megszólal egy férfihang:

– Annika? – Bizonytalannak hangzik.

A szemem sarkából futó pillantást vetek az arcára. Tíz éve nem látuk egymást, és bár gyakran előfordul, hogy más-más környezetben nehezen ismerek fel embereket, most egy percig sem kételkedem abban, hogy ő az. Tudom, hogy ő. A testem vibrál, mint egy távoli vonat zakatolása, és ahogy a testhőmérsékletem felszökik, hálát adok a fagyasztóból áradó hűvös levegőért. Menekülni akarok, otthagyni az epret, és megkeresni a legközelebbi kijáratot. De Tina szavai visszhangoznak a fejemben, és mantraként ismételve őket: *Ne szaladj el, vállalj felelősséget, légy önmagad.*

Veszek egy szaggatott lélegzetet, ami nem teljesen tölti meg a tüdőm, majd odafordulok hozzá.

– Szervusz, Jonathan.

– Tényleg te vagy – mondja.

Elmosolyodom.

– Igen.

A hajam, ami egykor derékig ért, és rendszerint egy kiadós fésülésre szorult, most fényes és egyenes, és néhány centivel a vállam alá ér. A testhezálló ing és a feszes nadrág, amit épp viselek, fényévekre van az egyetemi ruhatáramtól, ami két mérettel nagyobb szoknyákból és ruhákból állt. Valószínűleg meglepem ezzel.

Harminckét éves létére ugyanúgy néz ki: sötét haj, kék szem, sportos, széles vállak. Nem mosolyog, de nem is vonja össze mogorván a szemöldökét. Habár jelentős mértékben fejlődött a képességem, hogy mennyire tudok olvasni az arckifejezésekből és egyéb, nem verbális jelekből, mégsem tudom megállapítani, vajon haragszik-e vagy neheztel-e rám. Bármelyik érzés teljesen jogos lenne.

Közelebb lépünk egymáshoz, majd megöleljük egymást, mert még én is tudom, hogy ennyi idő után – és a sok közös élmény után – meg kell ölelnünk egymást. Egyből biztonságban és kényelemben érzem magam Jonathan karjaiban. Ez semmit sem változott. A bőrének egykor enyhe klórszaga volt, amit mostanra felváltott valami erdőre emlékeztető, és – szerencsére – nem túl erős vagy émelyítő illat.

Ötletem sincs, hogy mit kereshet Chicagóban. Egy előkelő pénzügyi szolgáltató vállalat elragadta Jonathant Illinois-ból, szinte még azelőtt, hogy megszáradt volna a nyomdafesték a diplomáján, és az eredetileg két emberre tervezett költözésből végül egyszemélyes kaland lett számára.

Amikor elengedjük egymást, akadoznak a szavaim.

– Azt hittem, hogy... Üzleti úton vagy?

– Úgy öt évvel ezelőtt áthelyeztek a chicagói irodába – feleli. Elképedek, hogy mialatt én jártam ezt a várost, amit ma már az otthonnak nevezek, nem is sejtettem, hogy egymásba futhatunk. Vajon hányszor fordult elő, hogy bemérhető távolságon belül voltunk, és még csak nem is sejtettük? Hányszor voltunk egymás előtt vagy mögött a járdán, vagy vacsoráztunk ugyanabban az étteremben?

– Anyának szüksége volt valakire, aki gondoskodik róla – folytatja.

Egyszer találkoztam az édesanyjával, és szinte annyira kedveltem, mint a sajátomat. Könnyű volt látni, kitől örökölte Jonathan a kedvességét.

– Kérlek, add át neki az üdvözetemet.

– Meghalt pár éve. Súlyos demenciában szenvedett, az orvos szerint valószínűleg már hosszú évek óta.

– Katherine-nek szólított, és nem találta a kulcsát – jegyzem meg, mivel hibátlan az emlékezetem, és mindez hirtelen teljes értelmet nyer.

Egy kurta biccentéssel nyugtázza a kijelentésem.

– A belvárosban dolgozol? – kérdezi.

Becsukom a fagyasztószekrény ajtaját, szégyenkezve, amiért mindaddig nyitva tartottam.

– Igen, a Harold Washington Könyvtárban.

A válaszom végre először mosolyt csal az arcára.

– Gratulálok.

Kínos hallgatásba fullad a beszélgetésünk. Mindig is Jonathan vállalta a társalgásaink oroszlánrészét, de ez alkalommal nem segít ki, és fülsüketítő a csend.

– Örülök, hogy újra láttalak – nyögöm ki végül. Magasabbnak tűnik a hangom, mint máskor. Forróság árasztja el az arcomat, és azt kívánom, bárcsak mégis nyitva hagytam volna a fagyasztót.

– Én is.

Ahogy megfordul és elindul, olyan erővel hasít belém a vágyakozás, hogy kis híján összecsuklik a térdem. Végül bátorságot gyűjtök, és utána szólok:

– Jonathan?

Kissé felvonja a szemöldökét, ahogy visszafordul.

– Igen?

– Lenne kedved hozzá, hogy valamikor összefussunk? – Megfejszülök, ahogy elárasztanak az emlékek. Győzködöm magam, hogy igazságtalan ezt tenni vele, hiszen már így is épp eleget ártottam.

Habozik, de aztán így válaszol:

– Persze, Annika. – Elővesz egy tollat a zakója belső zsebéből, elcseni a bevásárlólistát a kezemből, majd lefirkantja a hátuljára a telefonszámát.

– Majd hívlak. Nemsokára – ígérem neki.

Megint üres arckifejezéssel bólint. Bizonyára azt gondolja, hogy nem fogom felhívni. Joggal hiszi így.

De fel fogom hívni. És bocsánatot kérek. Megkérem, hogy kezdjük újra. „Tiszta lappal” – mondom majd neki.

Ennyire szeretném, ha az emlékeiben élő lányt, a régi ismerősét, lecserélhetném a nőre, akivé váltam.

2.

.....
Annika

CHICAGO

2001. AUGUSZTUS

AMIKOR ELŐSZÖR MENTEM TERÁPIÁRA TINÁHOZ, csaknem öt percbe telt, mire megszokta a szemem a halványan megvilágított szobát. Ahogy végre tisztán körvonalazódott a környezetem, rájöttem, hogy ez szándékos, és minden tárgy azért került a szobába, mert nyugtatólag hat az emberre. Az egyetlen fényforrás egy krémszínű állólámpa volt a sarokban, ami tompa árnyékot vetett a falra. A barna bőrbútor vajpuha tapintásúnak érződött az ujjaim alatt, a padlót borító vastag szőnyeg látványára pedig legszívesebben lerúgtam volna a cipőmet, hogy a puha, pihés rojtjai közt ficáncolhassanak a lábujjaim.

– Belebotlottam Jonathanbe – közlöm Tinával a heti találkozásonkra érkezve, még azelőtt, hogy becsukná az ajtót. Leül a karosszékre, én pedig belesüppedek a vastagon kipárnázott kanapéba vele szemben. A párnák közrefognak, és oldják a szorongásom, amit az ittlétem okoz.

– Mikor?

– Múlt kedden. Hazafelé beugrottam a Dominick'sbe, és ott volt.

Számtalan órát töltöttünk Jonathan megvitatásával, így egész biztosan kíváncsivá tettem Tinát, de az arckifejezése alapján örök rejtély marad számomra, mire gondolhat épp abban a pillanatban.

– Hogy ment?

– Eszembe jutott, amit mondtál arra az esetre, ha valaha újra találkoznék veled. – Felélénkültem, kissé kiegyenesedtem, bár a kanapé folyamatosan próbált magába szippantani. – Beszélgettünk. Röviden, de jó volt.

– Régebben nem tetted volna – mondja Tina.

– Régebben elmenekültem volna a hátsó kijáraton, aztán két napra ágynak esek. – *Tényleg* kimerültnék éreztem magam, amikor végre hazaértem a bevásárlásból. Aztán mialatt kipakoltam a cuccokat, belém hasított a gyász Jonathan édesanyja miatt, és jó alaposan kísértam magam, hiszen Jonathannek most már egyáltalán nincsenek szülei. Persze nem mondtam el neki, hogy mennyire sajnálom, pedig végig ez járt a fejemben. A fáradtságom ellenére aznap sokára sikerült csak elaludnom.

– Azt hittem, New Yorkban él.

– Ott volt. Azért költözött ide, hogy gondoskodni tudjon az édesanyjáról az utolsó éveiben. Mindössze ennyit tudok. – Jonathan olyan váratlanul és véletlenszerűen tűnt fel, hogy képtelen voltam megfogalmazni a kérdéseimet. Később jutott eszembe, hogy fogalmam sincs, nős-e. Egy férfi gyűrűsujjának az ellenőrzése olyasfajta fortély, ami csak utólag jut eszembe – Jonathan esetében két teljes nappal a találkozásunk után.

– Mit gondolsz, mi járhatott Jonathan fejében, amikor megpillantott téged az élelmiszerboltban?

Tina tudja, milyen nehéz számomra megérteni mások gondolatait, ezért nem ér váratlanul a kérdése. Az elmúlt tíz évben, mióta

utoljára láttam Jonathant, újra és újra lejátszottam a fejemben a kapcsolatunk utolsó heteit, és az utolsó üzenetet, amit az üzenet-rögzítőmön hagyott. Tina segített nekem meglátni az eseményeket Jonathan szemszögéből, és elszégyelltem magam attól, amire rádöbentett.

– Nem tűnt bánatosnak vagy mérgesnek – felelem, ami nem igazán válasz a kérdésére. Tina mindent tud a helyzetről, amit tudni érdemes, és valószínűleg meg tudná mondani *nekem*, mit gondolhatott Jonathan. De hallani akarja az én elképzelésemet. Az egyik dolog, amit szeretek a terápiában, hogy én döntöm el, miről esik jól beszélni. Tina pedig nem erőltet semmit. Legalábbis túlságosan.

– Milyennek *tűnt*?

– Közömbösnek, azt hiszem. Elmosolyodott, amikor elújságoltam neki a könyvtárat. Épp indult volna, de megkérdeztem, hogy lenne-e kedve találkozni, és erre megadta a telefonszámát.

– Valódi előrelépést értél el, Annika. Büszke lehetsz magadra.

– Biztos azt hiszi, hogy nem fogom felhívni.

– Fel fogod?

Habár szorongással tölt el az előttem álló út gondolata, határozottan válaszolok:

– Igen.

Tanulmányozom Tina arcát, és bár nem lehetek benne biztos, azt hiszem, elégedettnek tűnik.

3.

.....
Annika

**ILLINOIS-I EGYETEM
URBANA-CHAMPAIGN CAMPUS
1991.**

HA VALAKI MEG AKART TALÁLNI AZ EGYETEMEN, csak három helyen kellett keresnie: a Vadegészségügyi Klinikán, a könyvtárban vagy a közösségi csarnokban, ahol a sakk-klub összejöveteleit tartották.

Annyi időt töltöttem önkéntes munkával a klinikán, hogy sokan azt hitték, állatorvosi karrierre készülök. Az állatokkal való foglalkozás azon kevés dolgok egyike, ami határtalan boldogságot jelent számomra, főleg, ha az odafigyelésemre szorul valamelyik jószág. A többi önkéntes talán azt gondolta, hogy az állatok menedéket jelentenek számomra a magány és az elszigeteltség elől, ami az egyetemi éveim során körülvett. Páran viszont megértették, hogy egyszerűen jobban élvezem az állatok társaságát, mint a legtöbb emberét. Jobban feltöltött egy kifejezésteljes pillantás egy állat szemében, mint bármilyen társasági helyzet.

Talán csak a könyveket szerettem még úgy, mint az állatokat. Az olvasás egzotikus helyekre, lenyűgöző történelmi korszakokba repített,

és olyan világokba, amik merőben eltértek a sajátomtól. Egyszer, nyolcéves koromban, egy hóeséses decemberi napon anyám aggodalomtól őrzöngve talált rám a lombházban, ahol elmélyülten olvastam a kedvenc Laura Ingalls Wilder-könyvemet – azt, amelyikben Pa hóviharba keveredik, és megeszi a karácsonyi édességet, amit Laurának és Marynek vitt volna haza. Anyám fél órája keresett, és annyit kiáltozta a nevem, hogy elment a hangja. Hiába próbáltam többször is elmagyarázni neki, látszólag nem volt képes felfogni, hogy épp a kunyhóban várakozó Laurának tettettem magam. Számomra teljesen logikusnak tűnt a hideg házikóban üldögelni. Határtalan boldogságot éreztem, amikor megtudtam, hogy választhatok olyan karriert, ami lehetővé teszi, hogy könyvek között töltssem a napjaimat egy könyvtárban.

Amíg apám meg nem tanított sakkozni hétéves koromban, semmiben sem tűntem ki. Nem jeleskedtem a sportban, a tanulásban pedig szétszórt voltam, hol a legjobb, hol a legrosszabb jegyet kaptam attól függően, hogy melyik tantárgyról volt szó, és mennyire érdekelt. A bénító szorongásom lehetetlenné tette, hogy részt vegyek iskolai színdarabokban vagy egyéb, tanítás utáni programokban. De a sakk a könyvekhez hasonlóan egy űrt töltött be az életemben, amit előtte semmi más nem tudott kielégíteni. Habár sokára jöttem rá, de ma már tudom, hogy az agyam máshogy működik, mint a legtöbb emberé. Fekete-fehérben gondolkozom. Konkrétumokban, nem absztraktnak. A sakk a különböző stratégiákkal és szabályokkal illeszkedett a világgépembe. Az állatok és a könyvek erőt adtak, a sakk azonban lehetőséget teremtett, hogy részese legyek valaminek.

Amikor játszottam, szinte be tudtam illeszkedni.

Az Illini Sakk-klub vasárnap esténként hattól nyolcig gyűlt össze a közösségi épület ebédlőjében. A résztvevők száma meglehetősen

változó volt. A félév elején, amikor a tagok nem ültek nyakig a kurzusokban, és nem a vizsgákra készültek, akár harminc diák is összejött. Ahogy közeledtek a végső vizsgák, visszaesett ez a szám, és örülhettünk, ha tízen ott voltunk. A vasárnapi sakk-klub barátságos összejövetel volt, elsősorban kötetlen játszmát és társasági életet jelentett. A sakkcsapat találkozóit – azoknak a tagoknak, akik mérkőzéseken akartak indulni – csütörtök esténként tartották, és versenyszerű sakkedzések, sakkfeladványok megoldása, híres sakkjátékok elemzése állt a fókuszban. Habár rendelkeztem a szükséges képességekkel, és közelebb állt volna hozzám a sakk-klub formális struktúrája, nem akartam versenyezni.

Jonathan egy vasárnap este csatlakozott hozzánk, a végzős évem elején. Míg a többi klubtag elvegyült és beszélgetett, én nyugtalanul fészkelődtem a szokásos helyemen, felállított sakktáblával, játszámra készen. Amint leültem, lerúgtam a cipőm, és a hideg, sima padlóra helyeztem a talpamat, mert olyasfajta *jó érzéssel* töltött el, amit minden igyekezetem ellenére soha senkinek nem sikerült elmagyaráznom. Figyeltem, ahogy Jonathan odamegy Erichhez, a klubunk elnökéhez, aki mosolyogva kezét fog velem. Néhány perccel később Eric figyelmet kért a résztvevőktől, felemelve a hangját, hogy meghallják a lármában.

– Üdvözlök mindenkit. Kérem az új tagokat, hogy mutatkozzanak be. Később az Unóban pizzázunk, ha valakinek lenne kedve csatlakozni. – Eric visszafordult Jonathanhoz, majd rám mutatott. A gesztus félelemmel töltött el, és ledermedtem.

Szinte mindig Erickel játszottam, két oknál fogva: egyrészt, mivel egyazon napon csatlakoztunk a sakk-klubhoz elsőévesen, és mint a két legfrissebb tag, logikus volt, hogy az első játszámhoz párba állunk; másrészt pedig, mivel soha senki nem akart velem játszani. Ha Erickel

hamar befejeztünk egy mérkőzést, ő továbbállt, hogy játsszon valaki mással, én pedig hazamentem. Szerettem Erickel játszani. Kedves volt, de ez soha nem akadályozta abban, hogy mindent beleadjon a játék során. Ha győztem, tudtam, hogy kiérdemeltem, mert soha nem adott nekem előnyt. De most, hogy Ericet elnökké választották, és az összejövetelek egy részét kérdések megválaszolásával és adminisztrációs feladatok ellátásával töltötte, nem mindig ért rá velem játszani.

Bukfencet vetett a gyomrom, amikor Jonathan elindult felém, és azzal próbáltam megnyugtatni magam, hogy az asztal alatt pöckölgettem az ujjaimmal, mintha valami kellemetlen dologtól próbálnék megszabadulni az ujjbegyemen. Gyerekkoromban ringatóztam és dúdoltam, de ahogy idősebb lettem, megtanultam titokban tartani az önmagam megnyugtatására szolgáló módszereimet. Egy biccentéssel köszöntöttem, amikor leült velem szemben.

– Eric arra gondolt, hogy ma este párba állhatnánk. Jonathan Hoffman vagyok.

Szögletes volt az álla, a szeme világoskék. Rövid, sötét haja fényesnek tűnt, elméláztam, hogy az ujjam alatt vajon puha, selymes tapintása lenne-e. Enyhén klórszaga volt, és bár a legtöbb szagot ki nem állhatom, ez valamiért nem zavart.

– Annika Rose – mutatkoztam be, a hangom alig hallható suttozás volt.

– Monica?

Megráztam a fejem.

– Nem „M”. – Egész életemben folyamatos félreértéssel fogadták a nevemet. Hetedik osztályban egy különösen rosszindulatú lány, akit Mariának hívtak, az öltözőszekrénybe nyomta a fejem. – Dilis név egy dilis csajnak – sziszegte, amire könnyezve menekültem a nővérszobába.

– Annika – mondta Jonathan, mintegy ízlelgetve. – Király. Játszunk!

Erickel mindig váltogattuk, ki van a fehérrel, így felváltva élvezhettük az ezzel járó kisebb előnyt, és aznap ő következett volna, ha együtt játszunk. Miután váratlanul Jonathan lett az ellenfelem, és a fehér bábu volt felállítva előtte, végül ő kezdett.

A világbajnok Anatolij Karpov lépéseihez hasonlított a megnyitása. Ahogy beazonosítottam a stratégiát, annak megfelelően alakítottam ki a védelmet, és lassan belemerültem a játékba. Az idegességemmel együtt elhalványult a sok zaj és hang az ételudvaron. Már nem hallottam a tanulók beszélgetésének foszlányait, miközben hamburgert és sült krumplit majszolnak, sem a wok sistergését, amint épp egy újabb adag csirkés sült rizs készül. Nem éreztem a frissen sült pepperonis pizza illatát. Kezdetől könnyörtelenül játszottam, mert mindig győzelemre törekedtem, de azért kihasználtam az időt a következő lépésem eltervezéséhez. Egyikünk sem szólalt meg.

A sakkjáték javarészt csendben zajlik, de számomra hatalmas gyönyör, hogy nincsenek hangok.

– Sakk-matt – mondtam.

Hosszú szünet következett, majd Jonathan megszólalt:

– Jól játszottál. – Körülnézett, de addigra már csak néhány klubtag maradt. Mindenki más elment vacsorázni, amíg játszottunk.

– Te is – feleltem, mert ugyanolyan nehezen érdemeltem ki a győzelmet, mint amikor Erickel játszottam.

– Mész pizzázni meg sörözni?

Felálltam, fogtam a hátizsákomat, és válaszoltam neki:

– Nem. Hazamegyek.

.....

Szantálfa füstölő és alkoholos tisztítószer illata fogadott, amint kinyitottam a campuson bérelt lakás ajtaját, ahol két éve laktunk Janice-szel. A füstölő arra szolgált, hogy elnyomja az enyhe marihuánaszagot, ami folyamatosan áradt a barátja ruhájából. Janice sosem hagyta, hogy Joe a lakásunkban tépje be, és ő maga nem is érezte rajta a szagot. De nekem nagyon érzékeny az orrom, és egyből tudtam, mi az, amint bemutatott minket egymásnak. Janice megértette, hogy ez olyan emlékeket idéz bennem, amivel egész egyszerűen képtelen vagyok megbirkózni.

A tisztítószer annak nyomait volt hivatott eltüntetni, amit Jan főzött Joe-nak. Imádott receptekkel kísérletezni, és órákat töltött a konyhában. Az ő ízlése inkább az ínycenc felé hajlott, míg az enyém közelebb állt egy hatéves étkezési szokásaihoz. Nemegyszer láttam, hogy Joe a grillsajtot vagy a sült csirkefalatkákat stíröli a tányéromon, miközben Janice valami bonyolult dolgot kavargat a tűzhelynél. Értékeltem Janice próbálkozásait, hogy visszafogja a szagokat a lakásban, de nem volt szívem elárulni neki, hogy a tisztítószer és a füstölő valójában csak *hozzátész* kettőt a kavalkádhoz. És mivel nem könnyű velem lakni, végül soha nem szóltam neki erről.

– Milyen volt a sakk-klub? – kérdezte Janice, ahogy beléptem, ledobtam a táskámat a földre, és a kanapéra huppantam. Órákba telt, mire teljesen el tudtam lazulni, de hazaérve legalább kissé le tudtam nyugodni, és mélyebbeket lélegeztem.

– Rettenetes. Jött egy új tag, és vele kellett játszanom.

– Helyes?

– Hulla vagyok.

Leült mellém.

– Hogy hívják?

– Jonathan. – Lerúgtam a cipőmet. – Úgy haragszom Ericre. Tudja jól, hogy mindig együtt kell játszanunk.

– Ki nyert?

– Micsoda? Ja. Én.

Janice elnevette magát.

– És hogyan zárult a dolog?

– A szokásos módon.

– Szeretnéd, hogy csináljak neked grillsajtot? Az előbb sütöttem Joe-nak. Minden van a hűtőben egy firenzei csirkéhez, de helyette grillsajtot kért. És még azt állítod, hogy nincs bennetek semmi közös.

– Nem vett komolyan. – Jonathan beleesett abba a hibába, amit előtte már sokan elkövettek: alábecsülte a képességeimet, és túlságosan bízott magában. Nem sokkal később kiderült, hogy először és utoljára fordult ez elő.

– Jövő vasárnap majd Erickel játszol.

– Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy egyek.

– Ötletem sincs, mit zagyváltok – jegyezte meg Joe, amikor először volt fültanúja az egyik beszélgetésünknek. És az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem csupán azért, mert gyaníthatóan be volt tépve. Janice-nek három éve volt megtanulni, hogyan kommunikáljon velem, és a becsületére legyen mondva, hogy profi nyelvész szintjén elsajátította az anyanyelvemet.

Miután képtelen voltam tovább beszélgetni, bevonszoltam magam a folyosón át a hálósobámba, arccal előre az ágyba zuhantam ruhástól, és megszakítás nélkül aludtam másnap reggelig.

4.

.....
Jonathan

CHICAGO

2001. AUGUSZTUS

MIKÖZBEN VÉGIGSÉTÁLOK AZ UTCÁN, megszólal a telefonom, és ismeretlen számot jelez a kijelző. Úton vagyok a találkozómra Nate-tel egy munka utáni italra. Egész álló nap megbeszéléseken sínylődtem, és jelenleg mindennél csábítóbb egy jéghideg sör gondolata. A chicagói augusztus időnként kegyetlen, a zakóm alatt az ingem nyirkosan tapad a hátamra. Meghallom a csengőt, ami jelzi, hogy akárki is keresett, hangüzenetet hagyott, és végül úgy döntök, inkább most utánajárok a dolognak, elhárítom a katasztrófát, hogy aztán békében élvezhessem a söröm.

Megtorpanok Annika hangjának hallatán. Alig egy hajszállal volt több esély arra, hogy felhívjon, mint arra, hogy az exfeleséggemmel teljes egyetértésre jussunk mostanában bármiben: tehát nem túl sok. Félreállok a gyalogosok áramlatából, befogom a másik fülem, hogy jobban halljak, és előlről meghallgatom az üzenetet.

„Szia. Azt akartam kérdezni, hogy esetleg van-e kedved összefutni reggelire szombaton vagy vasárnap a Bridgeport Coffee-ban. Amikor csak ráérsz. Oké, szia.” Hallom, hogy remeg a hangja.

Van még egy üzenetem.

„Szia, Annika voltam. Ezt említhettem volna az előző üzenetben.” Még mindig hallatszik a remegés, egy szégyenlős sóhaj kíséretében.

És van még egy hangüzenet.

„Bocs a sok üzenet miatt. Most jöttem rá, hogy nem adtam meg a számomat.” Most már kissé frusztráltak hangzik, ahogy eldarálja, holott teljesen felesleges, hiszen kideríthetem a bejövő hívások listájáról. „Szóval, hívj fel, ha van kedved összefutni egy kávéra. Oké, szia.”

Elképzelem, ahogy kimerülten egy székre roskad, miután meghagyta az üzeneteket, mert tudom, mennyire nehéz számára az ilyesmi.

Már az is sokat elárul, hogy egyáltalán megtette.

Állott cigarettafüst és férfikölni enyhe szaga hatja át a sötét kocsmát. Az a fajta hely, ahová a nemrégiben szinglivé vált férfiak járnak lazítani, mielőtt hazamennek a bútorozatlan lakásukba, ahol a női ízlésnek nyoma sincs. Utálom az ilyen helyeket, de Nate még mindig a válás utáni naponta berúgós fázisban jár, és túl tisztán emlékszem rá, milyen volt az. A pultnál ül, és épp lehámozza a cédulát egy sörösüvegről, amikor belépek az ajtón.

– Helló – köszönök, leülök mellé, és kilazítom a nyakkendőmet, majd jelzem a csaposnak, hogy ugyanazt kérem.

Nate a sörösüveggel az ablak felé mutat.

– Láttalak odakint. Kapcsold ki azt a telefont, ha szeretnéd békében élvezni a sördet. – Nate-tel nem egy vállalatnak dolgozunk, de a két cég szlogenje megegyezik: *A „sok munka és semmi szórakozás” egy valag pénzt termel a cégnek.*

– Nem munkával kapcsolatos. Egy hangpostaüzenetet kaptam az egyik exbarátnőmtől, akivel a minap egymásba botlottunk. Megígérte, hogy felhív. Nem tudtam, tényleg fog-e keresni.

– Mióta nem találkoztatok?

– Utoljára huszonkét évesen láttam. – És ha tudtam volna, hogy utána esetleg tíz évig nem látom viszont, talán máshogy kezeltem volna a dolgokat.

– Mikor találkoztatok utoljára?

A pultos élém teszi a sörömet, én pedig nagyot kortyolok belőle.

– Nem hagytak rajta nyomot az évek – felelem, amint visszateszem a sört a pultra.

– Szóval, komoly volt, vagy csak kavartatok?

– Én komolyan gondoltam. – Azt hiszem, számára is komoly volt, de időnként eltöprengek, hogy talán csak áltatom magam.

– Gondolod, hogy újra össze akar jönni?

– Fogalmam sincs, mit akar. – Igazat mondok. Azt sem tudom, Annika szingli-e. Nem hiszem, hogy férjnél van, mert nem viselt gyűrűt, de ez nem jelenti, hogy nem jár valakivel.

– Még mindig odavagy érte?

Időről időre, főleg közvetlenül azután, hogy Lizzel szakítottunk, és álmatlanul feküdtem az ágyamban egyedül, eszembe jutott Annika.

– Régen volt már.

– Ismerek egy fickót, aki sosem tette túl magát a csajon, aki nyolcadikban dobta.

– Neki valószínűleg nem ez az egyetlen problémája. – Habár *tényleg* régen történt, időnként úgy érzem, mintha tegnap lett volna. Alig rémlik a korábbi barátnőim neve, Annika után pedig csak Liz volt. De hihetetlenül tisztán emlékszem szinte mindenre, ami az Annikával töltött idő alatt történt.

Valószínűleg, mivel soha senki nem szeretett olyan szenvedélyesen és feltétel nélkül, mint ő.

Nate-re pillantok.

– Voltál valaha szerelmes olyan lányba, aki más volt? Nemcsak azokhoz a lányokhoz képest, akikkel korábban jártál, hanem úgy általában, a legtöbb emberhez képest?

Nate jelzi a pultosnak, hogy szeretne még egy sört.

– Szóval, kilógott a sorból?

– Egymaga külön *sört* képezett. Méghozzá olyat, amit azelőtt soha nem láttál, és nem is hitted volna, hogy tetszeni fog. – Amikor Annika bosszantott, ami egyébként elég gyakran megesett, mindig azt gondoltam magamban, hogy rengeteg lány van, akivel kevésbé megérőltető együtt lenni. De huszonnégy órával később már az ajtaján kopogtattam. Hiányzott az arca és a mosolya és minden egyes dolog, ami mássá tette.

– Nagyon dögös lehetett, mert az ilyesmi sosem bejövős, ha a csaj csak átlagos külsejű.

Amikor John F. Kennedy, Jr. repülőgépe az Atlanti-óceánba zuhant – néhány hónappal azelőtt, hogy Liz bedobta a törülközőt, és csak fogta magát, és visszament New Yorkba nélkülem –, napokig tele volt a televízió vele és a feleségével meg a sógornőjével. Mivel nem foglalkoztattak a sztárokról szóló hírek, egészen addig fel sem tűnt, mennyire hasonlít Annika Carolyn Bessette Kennedyre. Ugyanolyan arcszerkezetük és kék szemük volt, a hajuk szinte fehéresen szőke. Mindketten rendelkeztek azzal a káprázatos szépséggel, ami kirívó a tömegben. Amikor összefutottam Annikával a Dominick'sben, még szembetűnőbb volt a kettejük közti hasonlóság. A haja rövidebb lett egyetemista korához képest, és simán, egyenesen omlott le, de még mindig ugyanolyan színű rúzst viselt. Amikor

gondolatban megállapítottam ezt a tényt, az emlék kissé megolvasztotta a fagyos szívemet.

– Annika gyönyörű.

– Tehát nem számított, hogy örült.

– Egyáltalán nem ezt mondtam. – Sokkal durvábban válaszolok, mint szándékoztam, és egy pillanatra kínos csend áll be, míg mindketten a sörünkbe kortyolunk.

Hazudnék, ha nem ismerném be legalább magamnak, hogy Annika kinézetének *volt* szerepe a kezdeti vonzalmamban, és részben amiatt voltam hajlandó egyes dolgok felett szemet hunyni. Amikor azon a bizonyos napon Eric rámutatott a hallgatói közösségi épületben, alig hittem a szerencsémnek – ugyanakkor eltűnődtem, vajon miért ül teljesen egyedül egy ilyen dögös csaj. Könnyű lett volna a többiekhez hasonlóan figyelmen kívül hagynom, és következő alkalommal kereshettem volna egy másik játékpartnert.

De megint odamentem hozzá, mert megviselt a kalamajka, amibe a Northwesternben belekeveredtem, és keserűvé tettek az azóta hordozott sérelmeim. Nem volt túl sok önbizalmam, és nem segített, hogy kikaptam egy lánytól a sakkban. Kínoz ez az emlék, és most, tíz év távlatából már látom, mennyi energiát pazaroltam jelentéktelen csatákra, amiket nem is kellett volna megvívnom. Annika ekkoriban nem tudta, de pont rá volt szükségem ahhoz, hogy újra hinni tudjak magamban. És idővel rájöttem, hogy Annika sokkal több egy csinos kis arcnál.

– Találkozol még vele? – kérdi Nate.

Valahányszor Annikára gondolok, a gondolataim visszakanyarodnak oda, ahogy véget értek köztünk a dolgok, és visszatérek ugyanahhoz a megválaszolatlan kérdéshez. Olyan, mint egy kavics a cipőben: kényelmetlen, de nem elviselhetetlen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Csakhogymindig ott van.

Megint kortyolok a sörömből, és megvonom a vállam:

– Még nem döntöttem el.

Amikor hazaérek a bárból, töltök magamnak egy whiskey-t, és céltalanul bámulok a padlótól plafonig nyúló ablaküvegemre, miközben lemegy a nap. Amikor a whiskey elfogy, újra lejátszom Annika üzeneteit, mert már hivatalosan is részeg vagyok, és hiányzott a hangja. Gyerekes és kicsinyes dolognak tűnik nem visszahívni, és talán csak sajnálom magam, amiért a legutóbbi két nő, akit szerettem, úgy döntött, hogy nem szeret viszont. Mire Liz beadta a válókeresetet, már én sem szerettem őt, Annika viszont más történet.

Kézbe veszem a telefonom, és amikor az üzenetrögzítője veszi fel, a következőt mondom:

– Helló, Jonathan vagyok. Vasárnap reggel tízkor össze tudunk futni egy kávéra, ha még mindig ráérsz. Ott találkozunk.

Annika talán azért hívott fel, mert végre készen áll rá, hogy örökre kivegye a kavicsot a cipőmből. Emellett – függetlenül attól, hogy miként ért véget a kapcsolatunk – tudni akarom, hogy rendben van. Habár a viselkedéséből sejthető, hogy jól van, legalábbis ránézésre, de tudnom kell, vajon még mindig cipeli-e a terhét.

Különben sem mondanék neki nemet.

Sose lennék rá képes.